

някое животно не може да се сравни съ тебе по искусното ровене на дупки, а ти казвашъ, че си недоволенъ отъ тѣхъ, извикалъ ядосано мецантъ.

— Ако бѣхъ доволенъ отъ работата си, азъ нѣмаше да стана добъръ зидаръ; тогава всички щѣхте да ме корите, а не да ме хвалите като сега. Азъ щѣхъ да бѣда и лѣнивецъ, щѣхъ да се крия въ чуждитъ дупки като готованката кума лиса.

Прѣдседателятъ го оправдалъ и го пустиналъ на свобода. Ала дордѣ си отиде, хитрата лѣсица се загнѣздила въ дупката му, а той се заловилъ да рови друга.

Споменитъ на дѣда Стамена. (Първа вечеръ).

Мѣсечинката се усмихва. Около нея рой звѣздици мигатъ. Вѣнка е страшенъ студъ. Вѣя лица помитатъ снѣга, носятъ го на облаци и го натрупватъ на голѣми купове.

Само около огнището е топло, защото тамъ горятъ дебели дървета и пламъкътъ имъ ближе куката на овисналата верига.

Една студена февруарска нощъ дѣдо Стаменъ донесе на огнището дебелъ пжнь и под-